

Acumulacions de fortunes a Madrid

CONCULCACIONS (30)

Sabem de la capital de l'estat "ejpañol", que per exemple cent o cent cinquanta anys enrere, era una ciutat on no condia el diner. Sabem del seu hàbit provincià, relativament inculte i poc rellevant, mig perdut al centre de l'altiplà castellà. Sabem quina grisor es respirava en aquesta població, on la cultura no gaudia d'un prestigi abrandat, reclòs en el seu "chotis" vulgaret, nascut lluny de la "villa y corte" i clar exponent del seu aire "fachenda y chulo" que els caracteritza. El màxim exponent cultural n'era i potser encara ho és, "la zarzuela" amb una bellesa discutible i retalladeta, a mida del seu incondicional auditori.

Tot això ha anat canviant i a partir d'una inevitable internacionalització han aparegut unes classes més cultes i més obertes, que pot acostar-se potser a la cultura europea d'àmplia volada. Els era imprescindible abandonar bona part del llast que els mantenia ancorats en el seu cercle de "tipismo mecetario".

Hi ha un camp en el que s'ha produït un canvi molt més radical i que els ha projectat a un nou estadi incomparablement diferent, al que suposava el seu aïllament cultural, rutinari i maldestre.

Els seus orígens els hem de cercar en l'entrada d'unes monarquies europees, prou negatives en alguns aspectes, però que van aportar amb una verticalitat influent (de dalt a baix) una certa obertura a nous corrents. Per citar-ne dos exemples podem parlar per exemple de Bocherini com a músic, o del Greco com a pintor. Aquests i molts altres personatges, van introduir un nou vernís cultural que lentament va anar calant en determinats àmbits la societat.

Abans d'aquest renovador impuls, recordem com des del centre era motiu de certa burla i refús la tradició musical barcelonina, amb l'exponent màxim del nostre Liceu, incorporant-se a la música clàssica, poc coneguda i menys valorada per la tradicional "españolidad" d'aquelles èpoques.

Vull remarcar la característica d'aquesta onada d'obertura i la seva verticalitat descendent des de les classes dirigents, quan l'autèntica cultura evoluciona es mou i avança, generalment en sentit invers, o sigui s'inicia en el poble i després va escalant posicions fins a arribar a les classes dirigents i dominants de la societat. Pot fer-se tota una reflexió sobre aquest tema. Certament ho podem constatar en els remarcables exemples de la cultura castellano-espanyola, que segueix aquest recorregut normal, ascendent i que no dubtem en aplaudir-ne els seus autèntics i brillants exponents. Molts però d'entre ells van haver de morir sense conèixer el reconeixement de la societat i havent estat bescantats i a voltes perseguits. Goya per exemple, va esquivar "la real inquisición" per evitar el perill que l'haguera enfonsat en el desconegut.

Bé, paral·lelament a tota aquesta evolució cultural, n'hi ha un altra que es produeix en el camp econòmic i

també impulsada des de dalt de tot, la classe dirigent i que té dues vessants simultànies. Una és l'enriquiment econòmic afavorint especialment la ciutat de Madrid fins a crear una potent generació de rics “*madrileños*” i crear i atraure importants empreses, que acumulen actualment autèntiques fortunes, centrades allí. Això ha suposat tota una política interessada en desvirtuar el lideratge de Barcelona com a ciutat on aterraven les empreses estrangeres importants i desplaçar aquesta inèrcia a favor de “*la villa y corte*”. Aquesta tàctica ha arribat a límits escandalosos i són els especialistes els que ens en donen una testimoni exemplificador.

El segon vessant el constitueix una política d'empobriment de Barcelona i Catalunya en general, concretat en una competència incomprensible entre Madrid i la nostra àrea territorial, afavorint la primera i devaluant la segona. No es tolera, des del centre, que Catalunya sigui la punta de llança avançada de l'estat en matèria econòmica i empresarial. Aquesta situació, per a ells insuportable humiliació, l'han hagut d'assumir masses anys i la volen capgirar totalment al seu favor.

Tot el plantejament que aquí he pretès reflectir, molt sumàriament, no fa res més que evidenciar la urgència d'una independència que destrueixi la destructivitat de què som objecte. Evidentment que la independència té un centre de gravetat molt més important, com és el ple restabliment de la nostra llibertat perduda com a catalans. Però solament considerant-ne la versió econòmica, és motiu suficientment insultant, perquè no haguem de tolerar que tinguin cap mena de poder sobre el nostre país, la gent que ens vol perjudicar intencionadament convertint-t'ho en un robatori i una espoliació a la que no tenen cap dret.

Claudi Romeu, 22 de juliol del 07